

Kliatba
MISTY
WAYFAIROVEJ

JAIME JO WRIGHTOVÁ

Kliatba

MISTY

WAYFAIROVEJ

Kliatba

MISTY

WAYFAIROVEJ

JAIME JO WRIGHTOVÁ

Copyright © 2014 by Jaime Sundsmo

Originally published in English under the title *The Curse of Misty Wayfair*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého Písma: *Biblia, Slovenský ekumenický preklad.*
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2019
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-30-0

Svojim maličkým, Coco a Petrovi Panovi...

*Nehľadajte sami seba vo svojej minulosti,
v prítomnosti či budúcnosti.*

*Nehľadajte zmysel života vo svojom vnútri,
v rodine či ľuďoch okolo vás.*

Uverte, že vás stvoril Boh s obrovským dôrazom na detail.

Spoznajte ho a spoznáte samých seba.

Dovoľte mi však jednu poznámku: Od chvíle, keď som vošla na oddelenie psychiatrie na Blackwell Island v New Yorku, vôbec som sa nepokúšala predstierať duševnú chorobu. Rozprávala som a vystupovala ako v bežnom živote. Zvláštne však je, že čím normálnejšie som sa snažila pôsobiť, tým viac si o mne mysleli, že som šialená...

Nellie Blyová, *Desať dní v blázinci*

1. KAPITOLA

Thea Reedová

PLEASANT VALLEY

REGIÓN NORTHWOODS, WISCONSIN, 1908

Smútok nie je len stav ducha, ale aj mysle. Lenže ešte nikdy nevidela, aby bol smútok príčinou smrti, aby kvôli nemu museli uložiť telo na večný odpočinok. V pokoji? V to mohol človek len dúfať. Alebo sa mohol modliť, ak bol veriaci. Keď sa Thea Reedová postavila pred telo a fotoaparát, ktorý pripomínal škatuľu, si pritisla k hrudi, smútok ju i tak fascinoval. Žasla nad jeho nepoľavujúcim zovretím a mocou, ktorú mal dokonca aj nad smrťou. Bolo pre ňu strašidelnou záhadou, že smútok niekoho dokázal pripraviť o život.

Heslo *memento mori* nemalo pre fotografku veľký význam. Tí sentimentálnejší si však na tejto tradícii ešte vždy zakladali. Jednou z nich bola aj Rose Coylová. V očakávaní fotografie pózovala vedľa skamenenej zosnulej sestry, akoby ešte obe žili. Hoci jej do očí vystúpili slzy, plecica mala statočne vystreté.

Thea odohnala dotieravý pocit viny a myšlienku, že práve táž z nešťastia iných. Do tejto morbidnej kariéry ju zasvätili už ako dieťa. Kočovný fotograf s manželkou potrebovali pomocníčku

a riaditeľka sirotinca im poslala Theu. O desať rokov jej patróni zomreli a ona sa stala fotografkou. Mala inú možnosť? Všetko, čo vie o svojej minulosti, sa len v náznakoch dozvedela z dotrhaného listu. Do tohto mesta ju priviedla zvedavosť, chcela zistiť, kto je naozaj Thea Reedová. Uvedomovala si, že sny o budúcnosti snívajú len ženy, ktoré poznajú svoj pôvod a svoje korene. Sirotám vždy rozdzajú tie najhoršie karty, no nezostáva im nič iné, len hrať s tým, čo majú.

Balila fotografické vybavenie a po očku sledovala Rose. Bola asi v jej veku, možno o niekoľko rokov staršia. Teda ak jej vek odhadovala len podľa porcelánovej pokožky, žiarivých modrých očí, okolo ktorých nemala nijaké vrásky, a podľa havraních vlasov, ktoré zdobili jej hlavu ako lesklá koruna. Thea sa zadívala na druhý model, vzdialila sa od Rose a dopriala jej súkromie, aby si vreckovkou s fialovým vyšívaným lemom osušila slzy pod očami.

Otvorila veko puzdra vystlaného zamatom, v ktorom nosila fotoaparát. Skôr než ho doň vložila, znehybnela. Zosnulá Mary Coylová nebola ani zďaleka taká očarujúca ako jej staršia sestra. Na rozdiel od Rose bola ako šedá myška a dokonca aj po smrti bolo vidno, že počas života pôsobila popri nej príliš bledo. Popolavé vlasy vyzerali na mŕtvole mdlo. Pery mala svetloružové a nos posiaty pehami. Už nie je nádej, že jej niekedy zmiznú. Jej telo bezvládne viselo, podopieral ho však Thein kovový stojan, ktorý bol priviazaný k rukám a ku krku mŕtvolky. Pomocou neho stála Mary vzpriamene ako figurína v butiku slečny Flannahanovej o štyri mestá ďalej.

Myšlienky Thei vírili v hlave ako päť detských vlčíkov na drevenej podlahe. Odrazu však ktosi potiahol nosom a obrátila pozornosť späť k živým.

„Prepáčte.“ Rose rýchlo zažmurkala. Mihalnice mala mokré od slíz, a tak jej modré oči vyzerali ešte väčšie a žiarivejšie. Thea sa na okamih cítila nezaujímavá, ale vzápätí túto diabolskú myšlienku zahnila. S hnedými očami a svetlohnedými vlasmi možno popri Rose vyzerá trochu nevýrazne, ale má v sebe život – konečne vložila fotoaparát do puzdra –, kým jej zostali len oči pre plač.

„Nemáte sa za čo ospravedlňovať.“ Nemusela predstierať súcitný tón. Celé popoludnie muselo byť pre Rose Coylovú príšerné.

„Ale tá fotografia...“ Rosin hlas prerušil tmený vzlyk.

Thea zatvorila puzdro. „Fotografia bude dobrá, sľubujem.“

V to mohla len dúfať. Rose sa príliš hýbala a nedokázala sa tváriť pokojne, kým svetlo prešlo šošovkami a kým šošovky zachytili obraz, a tak bolo takmer isté, že fotografia bude rozmazaná. V porovnaní s mŕtvou by však každá ľudská bytosť pôsobila nepokojne.

Fotografka o tom radšej mlčala. Bola zvyknutá na morbidne veci, na mŕtvych, no keď ju niečo vyviedlo z rovnováhy, keď ju niečo vyrušilo, v hlave sa jej vyrojili zvláštne otázky. Duchovia sa vznášali vo vzduchu a hladili jej šiju kostnatými prstami. Posmievali sa a nepatrne ju nabádali, aby ich našla. Aby ich chytila. Keby tak mohla. Duchov nikdy nikto nechytí, inak by ich uväznili v hrobách spolu s telami. Nie, učili ju, že duše sa slobodne túlajú. Niektoré sú dobré, niektoré zúfale a iné – tie najhoršie – zákerné a diabolské.

„Thea?“

„Prepáčte.“ Thea sa pri puzdre s fotoaparátom strhla. Nepozrela sa však Rose do očí. Opäť sa zadávala na Mary Coylovú s vedomím, že ju bude musieť sňať zo stojana.

„Môžem vám ponúknuť čaj?“ Zdalo sa, že Rose toto pozvanie stálo neuveriteľné úsilie. Slzy už vyschli, lenže aj keby predstierala dokonalý pokoj, kruhy pod očami by nezakryla.

Thea prikývla skôr, než si to stihla premyslieť. Súcit vyhral nad zdravým úsudkom.

„Áno, prosím.“ Zahryzla si do jazyka. *Nie. Ďakujem.* Nikdy ne-nadväzuj vzťahy so zákazníkmi. Bolo to pravidlo, ktoré jej opatrovník, pán Mendelsohn, a jeho manželka prísne dodržiavali. Zvyčajne ho rešpektovala aj ona.

Rose už vyšla zo salóna a niečo si mrmlala popod nos. Bolo príliš neskoro, aby teraz odmietla, a navyše by to bolo neslušné. Mala by dokončiť svoju prácu, uložiť ťažké telo na lôžko, kde bude odpočívať, kým príde niekto z pohrebného ústavu a uloží ho do rakvy na večný odpočinok. Teraz si však dajú čaj a ona vedela, že Marin život a príčina jej smrti ju budú zaujímať ešte väčšmi a bude náročnejšie potlačiť zvedavosť.

Chvíľu to trvalo, no napokon Mary vyslobodila z fotografického stojana. Uložila ju a prikryla. Potom odstúpila.

„Mrzí ma, že život bol pre teba takým trápením,“ zašepkala.

Zosnulá neodpovedala.

Thea sa zhlboka nadýchla, pomedzi pery pomaly vydýchla a pozbierala svoje veci. Vybrala sa k dverám salónu, ale premkol ju zvláštny pocit, a tak zastala. Obzrela sa cez plece. Mary sa nehýbala. Pochopiteľne, že sa nehýbala. Mlčala.

Na jej prekvapenie sa však čierny krepový závoj, ktorý zakrýval fotografiu živej Mary, zošmykol po klavíri na stolček a skrčil sa na jemnú kôpku na dlážke. Zízala na fotografiu. Po boku Mary Coylovej nestál len jeden, ale dvaja súrodenci. Všetci traja sa usmievali. Tri dospievajúce deti.

Prikývla. Teraz tomu rozumie.

Mary bola kedysi šťastná.

Skôr než do jej života zasiahla smrť.

Rose bola milá a zhovorčivá. Pravdepodobne sa tým chcela vyhnúť dusivej ťažobe zármutku. Thea sa usilovala odpovedať vyhýbavo.

Áno, je v meste nová. Áno, kočovní fotografi z času na čas zaklopú na dvere a zisťujú, či ľudia práve nepotrebujú ich služby. Nie, neprišla navštíviť rodinu. Nie, nikdy predtým nebola vo Wisconsine severnejšie.

V duchu sa strhla. Nie je to celkom pravda. Možno tu už bola. Ako malá, skôr než sa jej spomienky natrvalo uložili do pamäti. Vybavuje si len nejasné tieň. Preto sa predsa vybrala na sever, alebo nie? Aby rozptýlila hmlu, ktorá zakrýva tie rozmazané spomienky.

To, samozrejme, Rose nepovedala. Uprednostňovala anonymitu. Bola na ňu jednoducho zvyknutá, bolo to pre ňu pohodlnejšie, a keď sa jej opýtali, kto je, ľuďom nič zásadné neprezradila.

Pritisla si k perám látkový obrúsok. Rose sponad okraja šálky zachytila jej zvedavý pohľad. V tvári sa jej ešte vždy zračil smútok, ale spýtavo nadvihla tmavé obočie. Pôsobila prívetivo, akoby ju pobádala.

Thea prijala nevyrieknuté pozvanie. Nastal čas čeliť Rosinej zdvorilej zvedavosti tou vlastnou.

„Nemôžem si pomôcť, ale neschádza mi to z mysle. Všimla som si, že ste mali brata.“ Nespomenula fotografiu, ktorú pred odchodom zo salóna znovu zahalila.

Rose spustila ruku so šálkou. „Ešte vždy máme brata.“

Máme. Chúďa Rose. Akoby bola Mary stále nažive. Nepoužila jednotné číslo.

„Simeon.“ Meno jej nežne vykĺzlo pomedzi pery. Vyslovila ho s hlbokou láskou, ktorú Thea nepoznala.

Rose sa trpkou usmiala a prstom prešla po okraji šálky. „Simeon je môj mladší brat, ktorý sa narodil medzi mnou a Mary. Je... zvláštny.“

To ešte väčšmi podráždilo jej zvedavosť. Rovnako však túžila utiecť z tejto ponurej atmosféry a odviezť sa preč na svojom krytom voze s koňom. Posunula sa na stoličke z tvrdého dreva. Čipkovaný obrus sa jej zachytil pod nohou a napol sa. Porcelán zarinčal. Využila to a rozhodla sa odísť.

„Veľmi pekne vám ďakujem za čaj.“ Lovila v pamäti všetky pravidlá slušného správania, ktoré ju pán Mendelsohn naučil za tých niekoľko rokov, ktoré spolu strávili.

Rose sa nadýchla a trochu sa zachvela. „A fotografia?“

Ach, áno. Práca. Oznamovala jej približný termín. Bude musieť nájsť vhodné miesto na výrobu fotografických platní. Voz má vybavený, ale len skromne. Najlepšou možnosťou bude nájsť uznávaný portrétový fotografický ateliér, s ktorým by mohla spolupracovať. Nebola si istá, či je to bežný postup, ale pán Mendelsohn to takto robil a ona sa to od neho naučila.

Rose ju viedla k vchodovým dverám. Vlneý koberec tlmil ich kroky, ktoré by sa inak na ošúchanej dlážke z orechového dreva ozývali. Vždy všimavá Thea zbadala, že tapety v predsieni boli svetlejšie ako na chodbe. Dávalo to zmysel, lebo po oboch stranách vchodových dverí boli okná. Z ruží na papieri slnko vytiahlo farbu. Obrátila pozornosť naspäť k svojej zákazníčke. Život zas vytiahol farbu z Rose Coylovej. Iba vďaka zařírovomodrým očiam, vlasom a mihalniciam čiernym ako uhoľ nevyzerala ako príznak.

„Môj brat vám vyplatí zálohu.“ Rose zaváhala a stíšila hlas. „Vyzná sa v číslach.“

„Kde ho nájdem?“ odvážila sa spýtať Thea.

Rosina ruka vyletela ku krku a prstami sa pohrávala s čipkou na golieri. Bola to jediná ozdoba na čiernych smútočných šatách. Zdalo sa, že otázka ju zarazila.

„Váš brat Simeon?“ naliehala.

„Áno.“ Rose krátko prikývla, ale v očiach mala prázdny výraz. Spustila ruku. „Simeon bude vo svojej dielni.“

Theu prepadol nepokoj. Presne ako v salóne. Akoby ich niekto sledoval, akoby ich sledovala *Mary*. Je to známa povera, no i tak ten pocit zo seba nedokázala striasť.

Prikývla a siahla po kľučke. Teraz túžila len odísť. Už nenabrala odvalu, aby sa posledný raz pozrela do salóna, kde ležala *Mary Coylová*, alebo aby opäť preskúmala Rosinu utrápenú tvár.

Prstami sa obtrela o hostiteľku, ktorá už stlačila kľučku a otvorila dvere, a tak ruku odtiahla. Keď vychádzala popri nej, zacítila závan parfumu. Otočila sa a chcela sa rozlúčiť, ale Rose už zatvárala a medzera medzi dverami a zárubňou sa zmenšovala, až kým jej tvár úplne nezmizla.

Thei sa na rukách zjavili zimomriavky. Sledovala svoj koč a koňa. Mohla jednoducho odísť. Mohla sa vyhnúť *zvláštnemu* Simeonovi Coylovi – nech to znamená čokoľvek – a ujsť z tohto strašidelného domu, preč od jeho obyvateľov. Kým sa dvere zavreli, zachytila v Rosinom pohľade záblesk strachu. Bojí sa brata? Alebo niečoho väčšieho a hrozivejšieho, ako bol smútok, ktorý postupne pripravil o život *Mary Coylovú*?

Peniaze potrebuje. Ráznym krokom sa preto vybrala po kamenom chodníčku cez kvetinové záhony, ktoré boli v plnom rozkvetu. Pažitka s naježenými fialovými kvetmi, trsy levandule, z ktorých sa do vzduchu šírila špecifická vôňa, upokojujúca aj výrazná zároveň, a zmes divých kvetov kníšucich sa v jemnom vánku. Chodník viedol cez bránku a za ňou sa končil. Do dielne Simeona Coyla ju nasmerovala len špinavá a udupaná tráva.

Hlasno zaklopala na dvere. Ponad ňu preletel vrabec a pristál na vrchole strechy. Zdvihol hlávku doprava a na krove tancoval veselý tanček. Pozrela sa do očiek ako trnky a všimla si, že kým vtáčik odletel, krátko prikývol.

Pán Mendelsohn veril, že duchovia na seba niekedy vezmú podobu iných bytostí. Možno to bola Mary Coylová a vyjadrovala súhlas s tým, že Thea stojí pred dielňou jej brata. Alebo – zažmurkala, lebo dvere sa začali otvárať – by nemala až tak veľmi veriť poverám. O Bohu toho veľa nevie, ale pani Mendelsohnová sa veľa ráz s manželom hádala, že ľudia sa jednoducho nevracajú na svet ako zvieratá. Je to hriech a svätokrádež.

Simeon otváral dvere podobne, ako ich Rose zatvárala. V sivých očiach sa mu zračilo podozrenie a nervozita. Vlasy hnedé ako kôra stromu mal v strede rozdelené cestičkou a niekoľko rovných prameňov mu padalo do čela. Uprene na ňu hľadel. Azda nikdy v živote nevidel cudzieho človeka? Premeriaval si ju od hlavy po päty, potom konečne otvoril dvere dokorán, takže ho zbadala celého.

Nevyšiel však z kôlne. Mlčal. Sánku mal hranatú, na chudých pleciach mal natiahnuté traky a bol len o čosi vyšší ako ona. Nebolo na ňom nič pozoruhodné. Vôbec nič.

Civeli jeden na druhého.

Simeon čakal.

Thea bola ticho.

Bolo na ňom niečo zvláštne. Jeho ostrý, pozorný pohľad kontrastoval s prázdny výrazom na jeho tvári.

Thea si odkašľala. Pokúšala sa nájsť stratený hlas.

Zažmurkal.

Zapotácala sa a o krok ustúpila. Určite stráca rozum! Prisahala by však, že jej aj Simeonova duša akoby sa náhle zachveli. Napadlo jej jediné možné vysvetlenie. Vnútri pochopili, že je medzi nimi niečo nevy povedané. Niečo, čo ešte len odhalia – ak budú mať príležitosť.

„Prišla som si len po peniaze.“ Jej slová odrazu zaplnili priestor medzi nimi. Pretrhli neviditeľnú niť, ktorá ich spájala, hoci nedávala žiadny zmysel.

Simeon sa zatváril zmätene, zamračil sa a jedno oko privrel, ako by žmurkol. Thea si však bola istá, že to nebolo žmurknutie. Svaly na tvári sa mu vzápätí uvoľnili a opäť si ju pokojne premeriaval. Zachytila akýsi pohyb. Vystrel k nej ruku. V dlani mal mincu, polovicu ceny fotografie. Natiahla sa po ňu a on jej pustil peniaze do dlane.

Bez akéhokoľvek ďalšieho slova zavrel dvere. Keď sa znovu uchýlil do kôlne, jazýček v zámke potichu štukol. Ibaže Thea sa nemohla zbaviť pocitu, že v jej vnútri sa otvorili iné dvere vedúce na nejaké tajné miesta a Simeon Coyle cez ne práve nenápadne prešiel.

2. KAPITOLA

Heidi Laneová

PLEASANT VALLEY

REGIÓN NORTHWOODS, WISCONSIN, SÚČASNOSŤ

Dokonca aj v márnici by sa jej páčilo viac ako v tejto prepchatej uličke starožitníctva. Heidi Laneová sa pretlačila popri toaletnom stolíku asi z konca devätnásteho storočia s flakátym zrkadlom, ktoré odrazilo jej skreslený obraz. Zastala, hľadela si do očí. Boli hnedé, lemované čiernou. Opičie oči. Tak im hovorila jej staršia sestra Vicki. Dokonca ju v detstve prezývala *Opica*. Jedna z tých milších spomienok.

V zadnom vrecku džínsov ju páčil list. Napchala si ho tam, keď z Chicaga vyrážala autom na sever. Deväť hodín cesty, niekoľko prestávok na tankovanie, balíček chrumiek Combos s pizzovou príchuťou, minerálka La Croix a je tu. V meste, ktoré je pre ňu celkom nové, ale pre jej rodičov a sestru bolo už niekoľko rokov domovom. Nikdy ich nenavštívila. Nikdy po tom ani netúžila. Až kým neprišiel ten list.

Zažmurkala a prerušila uprený pohľad do starého skla. Zrkadlá ju znervózňovali. Starožitníctva ju, naopak, lákali, hoci občas tiež

pôsobili znepokojujúco. V márnici boli veci podľa všetkého aspoň navždy mŕtve. Čo však na takýchto miestach? Duchovia sa ponevierajú v kútoch a pod nábytkom, človek ich môže vypustiť, keď otvorí škatuľu na klobúky, alebo vidieť ich odraz v starých zrkadlách, ako je toto.

Odvrátila sa. Vzala šálku s ohnutým uškom. Po obvode ju zdobili ručne maľované ruže a vnútri bol na okraji malý keramický pásik na ochranu fúzov.

„Je to pekná šálka,“ ozval sa ktosi. Heidi zaváhala, ale nepocítila takú úzkosť ako pri zrkadle. Privítala zvuk aj spoločnosť. Bolo pre ňu príjemnejšie byť v spoločnosti cudzích ľudí ako v blízkosti vlastnej rodiny. Cudzí ju nepoznali, nesúdili ju a bolo im jedno, že svoju nervozitu a nedostatok sebavedomia zakrýva ľahkovážnosťou a výbušnosťou.

„Tie ručne maľované ruže sú nádherné!“ Heidi ako zvyčajne reagovala prívetivo a potlačila nepokoj, ktorý sa jej bez pozvania vkradol do duše. „Je to šálka pre fúzačov.“

Vedľa nej stála nižšia žena s krátkym zostrihom, trochu odvážnym na jej vek, ktorý už na jej tvári zanechal známky. Heidi sa zamyslela a potom odhadla, že má asi šesťdesiat rokov. V tomto malom obyčajnom meste na severe Wisconsinu bola svojím spôsobom štyľová. Inými slovami, mala na sebe modré džínsy a kvietkovanú blúzku na gombíky. Pôsobila priateľsky a srdečne. Nadchýnal ju uponáhľaný svet plný očakávaní za hranicou regiónu Northwoods.

Predavačka si ju premeriavala s priateľským úsmevom a trochu prekvapeným výrazom. „Nie každý vie, čo je to šálka pre fúzačov.“

„Nie?“ Heidi sa snažila nevsímať si pocit, že práve túto ženu by si najradšej vybrala za svoju mamu. Nikto to predsa nevie posúdiť na prvý pohľad. Nevraviac o tom, že ona mamu má, hoci oveľa staršiu, ktorá jej napriek obrovskej snahe nikdy ani trochu nerozumela. List akoby vypálil v jej zadnom vrecku diery.

„Mám tanier s rovnakým vzorom, aký je na šálke, ak by ste mali záujem.“ Žena prerušila jej prúd myšlienok.

„Ach, nie. Nie, ďakujem.“ Vrátila šálku na poličku. Do starožitníctva vtrhla, aby sa vyhla sestre, ktorá sa k nej blížila po chodníku.

Nechcela, aby Vicki vedela, že je v meste. Aspoň zatiaľ nie. Búrka vypukne už čoskoro. Prečo by sa jej nemohla vyhnúť ešte na nádhernú polhodinu?

„Vlastne som neprišla na nákup, len si to tu prezerám. Zabíjam čas.“

Predavačka sa natiahla a potľapkala ju po ramene. „Aha, dobre teda, dajte mi vedieť, keby ste čokoľvek potrebovali.“

Heidi pohľadom preletela k miestu, kde sa jej dotkla. Kedy naposledy sa jej niekto dotkol láskavo a matersky? Ako dieťa sa chcela túliť, túžila po ochranných objatiach, ktoré človek dostáva od starostlivej matky alebo milujúcej starej mamy. Namiesto toho však dostávala zoznam príkazov a zákazov a vždy ju sledovali pozorné oči ostražitých rodičov.

„Počkajte!“ zapraskala prstami a pozrela sa na vytetovaný nápis *Leť slobodne* na vnútornej strane ľavého zápästia, ktorý jej pripomenul, aby sa pripravila na Vickinu povýšenosť, keď sa napokon stretnú. Okrídlené slová sa prepletali a zelené písmo sa vinulo smerom k palcu.

„Áno?“ Predavačka sa otočila.

„Máte fotoalbumy?“

„Samozrejme!“ Tvár sa jej rozžiarila. Zamávala na ňu. „Poďte tade.“ Bokom sa pretisla pomedzi dva pulty s mätovozelenou keramikou a porcelánovými psami navrchu.

„Ospravedlňujem sa, že niektoré časti obchodu nie sú prístupné,“ poznamenala ponad plece. „Manželovi stále hovorím, aby poľavil a nekupoval všetko, keď niekto rozpredáva majetok, on však zbožňuje naše víkendové výlety za starožitnosťami.“

Heidi sa na ňu chlácholivo usmiala a hneď nato schmatla drevený valček na cestu, ktorý práve padal z kachlí na drevo pritisnutých k stene.

„Inak, ja som Connie,“ predstavila sa, keď prechádzala popri hojdacom koni.

V obchode vládol chaos a nič tu nedávalo zmysel. Heidi si premeriavala špagátovú konskú hrivu.

„A vy ste?“ Connie zastala vedľa ďalšieho toaletného stolíka, tentoraz bez zrkadla.